

afseende på naturen. Ett mycket intressant ställe är Hákonarmál strof 13¹, der valkyrjan Skögul såsom mål för sin och sin kamrats färd nämner gudarnes gröna eller grönskande verldar.

Af stor vigt äro också de uppgifter, som i Hervararsagan och Erik vidförles saga lemnas om den sköna myth, som behandlar det så kallade odödlighetsfältet (*Údáiðsakar*). Rydberg har sökt visa, att dessa sagor från en jämförelsevis sen tid skulle stå i samband med mytherna om Mimers lund och sålunda peka tillbaka ända till den ariska enhetstiden, enär dessa sistnämnda hafva sin motsvarighet uti de iranska berättelserna om Jimas lund². Har han rätt i denna sin mening, skulle man i den nordiska forntidens landskapsideal, den blida, trädbevuxna slättmarken, kunna skönja en vida mera aflägsen tids föreställningar om det skönaste. Hvad skildringen af elysium uti Erik vidförles saga angår, tyckes dock denna, såsom Bugge antydt³, påverkats af kristna föreställningar om paradiset. I Flatöboken I s. 33 berättas det om Erik och hans följeslagar, att de kommo fram till en å, på hvilkens andra sida de fingo se ett fagert land med många blommor och mycken honung; derifrån förnummo de en ljuflig doft. Det var en skön anblick. De sågo ej någon

¹ Wiséns upplaga: *grænna heima goða*. Tvifvelaktig, enär den saknar stöd i handskrifterna (se Wiséns *Commentarii*), är Rydbergs uppfattning af stället. Han läser (*Undersökningar i germanisk mythologi* I s. 354) *græna* i st. f. *grænna* och får derigenom en ackusativ, som användes vid läran om de grönskande lycksalighetsängderna i underjorden. Man får på det anförda stället en uppgift om målet för stridsgudinnornas ridt, ej om de nejder, genom hvilka de färdades. Jfr *gróni godes wang*, Heliand v. 3082.

² Se det anförda arbetet, första delen s. 287 ff, andra delen s. 139 ff.

³ *Studier over de nordiske Gude- og Heltesagns Oprindelse* I s. 484. Att de grekisk-romerska skildringarna af elysium utöfvat inflytande, torde väl vara mindre troligt.